

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεβρίου 1901. Ὁφείλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράψωσιν συνδρομητῇ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνεσχετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνταγοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δι' ἡμετέρας καὶ περιουσίας ἐν Ἡπείρῳ. — Ἀπὸ πότῃ ἤρξατο ἡ πόσις. — Ἡ διαταχθεῖσα καταγραφὴ διατρίβεται. — Τὸ συμφέρον τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως. — Πῶς παρεσβόρη ὑπὸ τῶν τσιφλικιῶν.

Β'.

Τὸ ἐν Ἡπείρῳ μοναστηριακὸν ζήτημα ἐνεκεν τοῦ ὁποίου πλείστα καὶ εὐλογα ἔχουσι παράπονα οἱ χριστιανοὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐγεννήθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀρχικὴ δὲ αἰτία αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήγοντος αἰῶνος ἐκνομος καὶ ἀρπακτικὴ πολιτεία τοῦ διαβόλου Ἀλῆ πασᾶ τοῦ Τεπελενλή. Πασίγνωστον τυγχάνει ὅτι ὁ Ἀλῆ πασᾶς πλείστα κεφαλαῖα τῆς Ἡπείρου κατέστησε τσιφλικία καὶ τοῦ δι' ἀρπαγῆς καὶ πείσεως τῶν κατοίκων ἀσθενοῦς μόνον τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ μοναστηριακὰ κτήματα. Τὰ οὕτω κτηθέντα τσιφλικία τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ἡ Κυβέρνησις ἐκθύρε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐθνικὰ (ἱμλιάκι χουμαγιού) ἐσεβάσθη ὅμως καὶ αὕτη τὰς ἐν τοῖς τσιφλικίοις τοῖς ὑπαρχούσας βακουφικὰς γαίας. Ἀλλὰ πρὸ τριακονταετίας περίπου ἦλθον ἐν Ἰωαννίνοις βαλῆδες, οἵτινες παροξυνόμενοι ὑπὸ τοῦ μίσους τῶν ἐγχωρίων ὀθωμανῶν ἤρξαντο ν' ἀμφισβητοῦσι τὰ ὅρια τῶν βακουφικῶν γαιῶν ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ταῦτα ἐπηλύξῃσαν δῆθεν κατόπιν οἱ χριστιανοὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν καὶ ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἀτελείας τῆς παλαιᾶς καταγραφῆς ἐζήτουν νὰ περιορίσωσι τὰ βακουφικὰ κτήματα ἐντὸς σχεδὸν τοῦ περιόλου τῶν ἐκκλησιῶν καὶ Μονῶν. Αἱ διαμαρτυρίαι τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων καὶ τῶν Χριστιανῶν οὐδαμῶς ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν μέχρις οὗ ὁ γενναῖός φων Ἐγιοῦπ πασᾶς κατιδὼν τὴν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ γόητρον καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς αυτοκρατορίας ἀδικίαν προὐκάλεσε δι' εὐμενοῦς ἐκθέσεως τοῦ ἀποφασίσαι τοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους τοῦ ἔτους 1889 δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπίτηδες ἀπεσταλμένος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐμελλε νὰ καταγράψῃ ὡς βακουφικὰς τὰς ἀνέκαθεν ὁπωσδήποτε προσήρτημέναις εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ Μονὰς γαίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἥτις ἐφάνη ὅτι ἐμελλε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ Μοναστηριακὸν ζήτημα τῆς Ἡπείρου ἐπέπρωτο νὰ ναυαγήσῃ τέλει καὶ νὰ μέλῃ νεκρὸν γράμμα, ἐνεκεν τῆς ὑπόλου καταστρατηγήσεως τὴν ὑπέστη κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς. Οἱ ἐγχώριοι ὀθωμανοὶ, ὧν πολλοὶ εἶχον ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν τσιφλικίων τῶν βακουφικῶν γαιῶν, ἀς ἤθελον νὰ νοσφισθῶσι, βλέποντες ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους παρέδραπε τὰ συμφέροντά των καὶ ἐματάλου τὰς ἀρπακτικὰς βλέψεις των, συνησπίασαν καὶ διὰ παντοίων μέσων κατώρθω-

σαν, ἵνα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐκδώσῃ ὁδηγίαν τινὰς διὰ τὴν καταγραφὴν τῶν βακουφικῶν γαιῶν πρὸς τὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀποσταλέντα ὑπάλληλον κατὰ τύπον μὲν ἐπὶ τῇ βάσει δῆθεν καὶ πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἐπεξηγήσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, κατ' οὐσίαν δὲ ἐντελῶς ἀντικειμένης καὶ ματαιούσας τὴν ἀπόφασιν ἐκείνων. Ἐν ταῖς ὁδηγίαις ταύταις διεκρίνοντο αἱ βακουφικαὶ γαίαι εἰς τὰς ἐχούσας φυσικὰ καὶ ἀμετακίνητα ὅρια ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν πρώτων ἐγίνετο δεκτόν, ἵνα αὗται καταγραφῶσιν ὡς βακουφικαὶ ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ἡ ἐκτασις αὐτῶν ἦν μεγαλειτέρα τῆς ἀναφερομένης ἐν τῇ παλαιᾷ καταγραφῇ, ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων ἐζήτουν νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα ἡ παλαιὰ καταγραφὴ παραδεχόμενοι παρὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους ὅτι πᾶν τὸ περιπλέον προσετέθη κατόπιν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων! Αἱ ἀντιρρήσεις τῆς Μητροπόλεως οὐδόλως εἰσηκούσθησαν, οὕτω δὲ διὰ τῆς θρασύτατης ταύτης παρερμηνείας καὶ καταστρατηγήσεως ἀπέμεινεν ἄλυτον καὶ ἐκκρεμὲς μέχρι σήμερον τὸ ζήτημα πρὸς ἀνυπολόγιστον ζημίαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ Μονῶν ὧν καθ' ἐκάστην διαρπάζονται ἀτιμωρητῇ σπουδαῖαι ἐκτάσεις γαιῶν χωρὶς νὰ δύναιτο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις νὰ ὑπερασπίσῃ δικαστικῶς τὰ δικαιώματά των ἐλλείψει τίτλων, καθόσον ἡ καταγραφὴ δυνάμει τῆς ὁποίας κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐμελλον νὰ δοθῶσι τίτλοι ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐκκλησιῶν ἢ Μονῶν ἐματαιώθη.

Τοιαύτη ἡ δημιουργηθεῖσα κατάστασις τῶν Μονῶν καὶ Ἐκκλησιῶν ἐν Ἡπείρῳ ἐνεκεν τῆς ἰδιοτελείας καὶ τοῦ φανατισμοῦ τῶν ἐγχωρίων ὀθωμανῶν καὶ τῆς ἀμέτρου αὐτῶν ἐπιρροῆς ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐκαστοτε Γεν. Διοικητῶν. Ἐὰν οὗτοι ἀντελαμβάνοντο εὐρύτερον τῶν συμφερόντων τῆς Αυτοκρατορίας καὶ ἐὰν ἐνδιαφέροντο ὑπὲρ τοῦ γόητρον αὐτῆς ἐπρεπεῖν ἄλλοιόν ἢ ἀναλάβωσιν ἀγῶνα ὑπὲρ καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν Μονῶν. Εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι αἱ ἐν Ἡπείρῳ Μοναὶ εἰς τελείαν περιήλθον ἀπορίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1866, ὅτε ἡ Ρωμουνικὴ κυβερνήσις βίβη καὶ αὐθαίρετως πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου διήρπασε τὴν ἐν Ρωμουνίᾳ εὐρισκομένην ἀκίνητον αὐτῶν ἰδιοκτησίαν. Αἱ ἐν Ἡπείρῳ Μοναὶ ἐστερηθησαν ἐκ τῆς νοσφίσεως ταύτης ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπερβαῖνον τὰς ἐκατὸν χιλιάδας λίρας. Ὁρεῖλον λοιπὸν οἱ ἐκαστοτε Γεν. Διοικηταὶ ἀντὶ νὰ κατατρίβωνται εἰς ἀναξιοπρεπεῖς διὰ τὸ Κράτος ἀμφισβητήσεις προαιωνίων βακουφικῶν γαιῶν νὰ πείσωσι τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν, ὅπως ἐπιδιώξῃ δι' ἐντόνου διπλωματικῆς ἐνεργείας παρὰ τῇ Ρωμουνικῇ αὐτῇ τὴν ἀποδοσὴν τῆς ἀρπαγῆς περιουσίας τῶν Μονῶν. Τοιαύτη ἐνέργεια καὶ ἐπιτυχία ἐπὶ τοιούτου πεδίου ἤθελεν ὠφελεῖσι ἠθικῶς τε καὶ ὕλικῶς τῆς Μονᾶς τοῦ τόπου καὶ τὴν αυτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἤθελεν ἐπαυξήσῃ σπουδαίως τὸ γόητρον αὐτῆς, οὐχὶ δὲ τὸ εὐτελὲς κέρδος ὅπερ δύναται νὰ λάβῃ ἐκ τῆς νοσφίσεως τῶν ἐν Ἡπείρῳ βακουφικῶν. Ἀλλὰ τίς ἡδυνήθη νὰ ἀρθῇ εἰς τοσοῦτον ὕψος καὶ νὰ ἀντιληφθῇ τοσοῦτον εὐρέως τῶν συμφερόντων τῆς Αυτοκρατορίας; Ἡμεῖς τοιαύτην εὐρεῖαν καὶ ὀρθὴν ἀντίληψιν ἀναμένομεν παρὰ τοῦ Ὁσμάν πασᾶ, οὐ κατ'

οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἡττον γενναῖόφρονά τοῦ Ἐγιοῦπ πασᾶ.

Προσεχῶς περὶ τοῦ ζητήματος τῆς γλώσσης.

Τυχαιῶς περιήλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἡ «Ἱρις» Βουκουρεστίου τῆς 5 Σεπτεμβρίου, ἐν ᾗ ἐκτίθενται μετὰ συνδιάλεξιν πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος κ. Σαρδέλλην, Ἡπειρώτην εὐπαιδευτὸν διακρινόμενον ἐπὶ πατριωτισμῷ, αἱ περὶ τῶν ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ πραγμάτων ἰδέαι τοῦ κ. Λαζαρέσκου Λεκάντα, διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα ρωμουνικοῦ γυμνασίου. Ἐὰν ὁμοῦς ὁ κ. Σαρδέλλης ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἡπειρον καὶ διέτρίβεν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἐν Ἰωαννίνοις, οὐδεμίαν ἤθελεν ἀποδώσει σημασίαν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Λαζαρέσκου λεχθέντα, διότι ὁ κύριος οὗτος οὐδόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ βαθὺς γνώστης τῶν ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διαστρέφει ἐκάστοτε κατὰ τὸ οἰκτεῖον συμφέρον, ἄπορον δὲ πῶς κατὰ πρώτην ταύτην φορὰν ἐρρηξε κραυγὴν συμπαθείας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων ἀπὸ πολλοῦ ἀπεδείχθη συστηματικὸς διώκτης, ἐπισύρας ἐνταῦθα οὕτω τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν κατοίκων τῆς ἐλληνικωτάτης ταύτης πόλεως. Ὡς δὲ ὡς ἀπὸ μιάσματος ἀπομακρύνονται οἱ Ἰωαννῖται ἀπὸ τοῦ Λαζαρέσκου, οὕτω καὶ οἱ κατοικοὶ τῶν χωρίων ἐν οἷς ἰδρύθησαν ρωμουνικὰ σχολεῖα ἀπὸ τῶν λοιπῶν ρωμουνόδασκάλων. Καὶ δικαίως, διότι ἡ Ἡπείρος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ πρώτιστος πυρὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς δὲ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐπρώτευσεν ἐν τῇ ἐλληνικῇ πολιτισμῷ, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὑπῆρξε τὸ μέγα ἐλατήριο τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Ὅσοι παρρηγήθησαν τὴν Ἡπειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ William Eton, τοῦ Leake, τοῦ Pouqueville μέχρι τοῦ Αὐστριακοῦ Hahn, ὅσοι ἐγράψαν περὶ Ἡπείρου ἐπὶ σπουδαίων στατιστικῶν στηριζόμενοι ἀπὸ τοῦ καθηγητοῦ Schmidt μέχρι τοῦ διασέμου γεωγράφου καὶ καθηγητοῦ ἐν Βερολίνῳ Kiepert, πάντες οὗτοι ἀπεφώνησαν ὅτι ἐν μόνον στοιχείῳ ἐπικρατεῖ ἐν Ἡπείρῳ τὸ ἐλληνικόν, τοῦ ὁποίου τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις οὐδόλως δύναται νὰ διασαλεύσωσιν ὁ προπαγανδιστὴς Λαζαρέσκου Λεκάντα καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ρωμουνικοῦ γυμνασίου ἐν Ἰωαννίνοις ἀνέρχονται μόλις εἰς 59, προσέρχονται δὲ ἐκ Κορυτσᾶς, Βεροῖας καὶ ἐκ τῶν Μακεδονικῶν χωρίων Ἀδδέλλαν, Σαμαρίνην, Περιβάλι, Σμῆλη, Κοσμάτη, 6 δὲ ἐξ ἐνός καὶ μόνου Ἡπειρωτικοῦ χωρίου, τῆς Βιδοῦσης, διότι οἱ Ἑλληνοβλαχοὶ ἐν Ἡπείρῳ, οἵτινες εἶνε οἱ ἐν θερμότητι τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὴν Ζωσιμαίαν Σχολὴν οὐχὶ δὲ εἰς τὸν Λαζαρέσκον Λεκάντα, καίπερ πολλαχῶς προσπαθήσαντα, καὶ διὰ χρημάτων, ἵνα παρασύρῃ ταῦτα εἰς τὴν κακοδαίμονα αὐτοῦ φωλεάν.

Ὁ Λαζαρέσκος Λεκάντας εἶπεν εἰς τὸν συντάκτην τῆς «Ἱριδος» ὅτι Ἕλληνες καὶ Ρωμῶνες ὀφείλομεν νὰ συνεργασθῶμεν κατὰ τῶν Σλαβῶν, ἀλλὰ ποῦ; Ἐν Ἡπείρῳ; Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲς ὑπάρχει ρωμουνικὴ ἐθνικότης, ὡς ἐδιακεκριμένος Γ. Διοικητὴς Ὁσμάν πασᾶς ἀνεπιφυλάκτως ὁμολόγησεν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Μακεδονίᾳ ὑπεροχώτερον τῶν Ρωμούνων κρίνεται τὸ

φθῶσι κατάλληλα μέτρα κατ' αὐτῶν· διότι νομίζομεν καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις ἔχει καθήκον νὰ τιμωρῇ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πρὸς ἐξυπηρέτησιν προσωπικῶν παθῶν πλάττουσιν ἀνυποστάτους κατηγορίας κατὰ νομοταγῶν ὑπῆκόων τοῦ Σουλτάνου. Τοῦτο εἶναι συμφέρον τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἐὰν ἀφεθῶσιν ἐπὶ πολὺ ἀτιμώρητοι θὰ ἐξακολουθῶσι τὸ συκοφαντικὸν αὐτῶν ἔργον καὶ θὰ ζημιώσιν τὴν τε κυβερνήσιν ἡμῶν καὶ τοὺς ἀθῶνους πολίτας.

Ἐν Κερκασαρά τῇ 31 Αὐγούστου 1900

(οἱ ὑπῆκοοι τῆς Α. Ὁθωμ. Κυβερνήσεως)

ΔΙΑΦΟΡΑ

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ὁ κ. Ἰωάννης δ' Ἀρζελένης γενικὸς ὑποδιευθυντὴς ἐν Ἑλλάδι τῆς Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας ἐτέλεσε τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπὶ κάλλει, μορφῇ, ἀδρότητι διακρινομένης δεσποινίδος Εἰρήνης Γ. Μαργαροῦ. Ἡ γαμήλιος τελετὴ ἐγένετο εἰς τὸ ἰδιαιτέρον παρεκκλήσιον τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν δυτικῶν καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ. Μετὰ τὸ πέρας δ' αὐτῆς οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι συνεχώρησαν τὸ εὐάριστον ζεῦγος καὶ ἠύχθησαν αὐτῶν βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα. Ὁ ἡμέτερος συντάκτης διὰ πολυχρονίου ἀδελφικῆς φιλίας συνδεδεμένος μετὰ χαρᾶς χαιρετίζει τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἑνωσιν καὶ ἀποστέλλει τὰς ἐγκαρδίους κῦτος εὐχὰς εἰς τοὺς εἰς Εὐρώπην ἀπερχόμενους σήμερον νεόνυμφους.

— Ἀφίκοντο ἐκ Τρικάλων οἱ κ.κ. Κωνστ. Ζαούσης καὶ Γεωργ. Μπαρδάς φοιτηταὶ τῆς νομικῆς ἐκ Προύσης ὁ κ. Ἀποστολίδης φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς καὶ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Μελενδίδης ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὴν ἱατρικὴν, ἐξ Ἰωαννίνων ὁ κ. Μιξὴς δικηγόρος.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφὴ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Παραμυθίας

ὑπὸ Ν. Γ. Μυστακίδου

(συνέχ. ἐκ τοῦ προηγ. φύλ. καὶ τέλος).

Ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ δι' ἀκριβοῦς ἐρεύνης καὶ ἀναδαφσεως διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἱστορικῶν βιβλίων καὶ χρονολογικῶν καταλόγων τοῦ τε σεβασμιωτάτου ἁγίου Ἀμασείας κ. Ἀνθίμου Δ. Ἀλεξοῦδη καὶ κ. Δημητρίου Α. Παναγιωτίδου (ἱατροῦ) «Νεολόγος» Ἀριθ. 6,864 Ἰουνίου 19 1892 ἐγένοντο ἡμῖν γνωστοὶ οἱ ἐξῆς οὗς καὶ ἐτάζομεν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔλαχεν ἕκαστος ἀρχιερατεῦσαν.

Καὶ τῆς μὲν Εὐρώπης γνωστοὶ ἐπίσκοποι εἰσὶν 380—387 Δανάτος (ἅγιος οὗ ἡ μνήμη τῇ 30 Ἀπριλίου καὶ ὁχι τῇ 20 ὡς γράφει ὁ Σεβασμιωτάτος ἅγιος Ἀμασείας κ. Ἀνθίμος, ὅστις καὶ μέχρι τοῦ 385 ἀναφέρει αὐτόν.

451 Μάρκος ἢ Μαρκανός.

552 Θεόδοτος.

604 Ἰωάννης (οὗτος ἔλαβε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Δανάτου καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Κέρκυραν).

Τῆς Φωτικῆς ἢ Φωτικῆς : 451 Ἰωάννης ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Χαλκηδόνος.

516 Διάδοχος, εἰς τὴν κατὰ τὴν Ἡπειρον Σύνοδον, ὃν ὁ Σ.β. ἁγ. Ἀμασείας ὀνομάζει Διόδωρον ἢ Δοσίθεον (Νεολ. ἀριθ. 6,827 Μαΐου 4, 1892).

520 Ἰάριος ἢ Ἰλαρίων.

Τοῦ Βουθρωτοῦ. 516 Εὐθύμιος ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἡπειρον Συνόδῳ.

523 Μιχαῖλος, ἐν τῇ πρὸς τὸν Πάππαν Ὀρμιτίδαν ἐκθέσει.

1222—1240 Δημήτριος.

Τῆς Συνηνωμένης Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκείας.

1543 Μακάριος, ὥς τὸ 1569.

1594 Ἰωαννῖλος, Φιλόθεος.

1608 Ἰωάννης, Ζωσιμᾶς.

1612—1613 Μεταβολαὶ εἰς τὰς ἐπισκοπὰς Θεσπρωτίας ὡς καὶ τὸ 1190, καθ' ὃ ὁ ἐπισκοπικὸς Θρόνος Σωρείας μεταφέρθη εἰς τὴν Μονὴν Θεολόγου καὶ τῷ 1623 προσηρτήθη εἰς τὴν Μ. Καμμουσιανῆς.

(α) Τῷ 515 Σύνοδος τοπικὴ συνεκροτήθη εἰς Ἰλνυρίαν κατὰ τοῦ Εὐτυχίου καὶ ἐτέρᾳ τῷ 516 ἐν Ἡπειρῷ ἦν ἐνέκριν τὰς 4 οἰκουμενικὰς Συνόδους.

— Ἀφίκετο ἐκ Λαρίσης ὁ κ. Χρυσόστομος Ζοῦγκος φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς.

— Ἀνεχώρησεν ἐπανερχόμενος εἰς Ἰωάννινα ὁ κ. Λ. Αὐδῆς δικηγόρος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσερβέρου ὁ κ. Θεοφάνης Τόσκας καὶ ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην, ἐξ ὁδοῦ δ' ἐκ Βίτσης κ. Δημοσθένης Παρανίκας μετὰ τῆς κυρίας του, ἐκ Σερβίας ὁ ἐξ Ἀρτσιότσης κ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Γεωργίου τελειόφοιτου τοῦ γυμνασίου, ὃν ἐνεγράψεν εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἑκπαίδευσιν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Σερβίαν, ἐκ Ρουμανίας οἱ κ. Γεωργίος Τσέλιος καὶ Ἀπόστολος Ἀδάμης μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Πάπινγκεν, ἐκ Ζίτσης οἱ κ. κ. Χριστόδουλος Μαντᾶς φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς, Δημητ. Διάσκος φοιτητὴς τῆς νομικῆς, Δημήτριος Τρίμης φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς Μιχαὴλ Γκάλγκος τελειόφοιτος γυμνασίου, Κωνσταντῖνος Γαρούφης καὶ Κωνσταντῖνος Λιάρος, ἐκ Κάτω Βίτσης οἱ κ. κ. Χριστόδουλος Καρέτσης καὶ Κωνσταντῖνος Βριζόπουλος καὶ ἀνεχώρησαν δι' Ἀλεξανδρείαν, ἐξ Ἰωαννίνων οἱ κ. κ. Νικόλαος Σαλαμάγκας διδάκτωρ τῆς νομικῆς, Γεωργίος Βλαχλεῖδης φοιτητὴς τῆς νομικῆς, Ἀριστομένης Βουλόμενος καὶ Σπυρίδων Καμπουρῆς τελειόφοιτος γυμνασίου, ἐξ Ἀρτσιότσης ὁ κ. Ζώης Παπανικολάου φαρμακοποιὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου τελειόφοιτου τοῦ γυμνασίου.

— Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐδημοσιεύσαμεν ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἡπείρου πραγματευομένην περὶ τῶν κοινοτικῶν Τσεπελόβου τοῦ Ζαγορίου καὶ καθυπακούμενης τῆς ὑπολήψεως τοῦ αὐτοῦ ἱατροῦ κ. Ἀναστασίου Διάτη καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐκεῖ κ. Κωνστ. Σέτζη, φίλοι δὲως διάφοροι ἐκλήρωσαν ἡμᾶς ὅτι ἐνεκα τῶν κοινοτικῶν ἀνεγκλήσεων παρεστάθησαν ἀνυποστάτως τὰ γραφέντα. Διὸ εὐχαρίστως ἐπαναρθώμεν τοῦτο. Παρατηροῦμεν δὲ ὅτι καθῆκον παντὸς εἶναι νὰ πράττῃ, ὅτι δυνατόν πρὸς ὠφελείαν τῆς πατρίδος καὶ τῶν κοινοτικῶν συμφερόντων. Ἄν δὲ οἱ ἄνω κύριοι πράττωσι τὸ κα-

1679 Παρθένιος, ἦν λόγιος ἐνάρετος καὶ νηστευτής.

1681 Εὐγένιος, εἰς οὗτας ἡμέρας συνεστήθη ἐν Παραμυθίᾳ ἑλλην. σχολὴ μέχρι τοῦ 1690.

1728 Παρθένιος.

1762 Λεόντιος ἀνὴρ σεβάσμιος.

1866 Διονύσιος, ὅστις ἦν τολμηρὸς.

1767 Εὐθύμιος (Ζαγορίσιος) ἐκπαιδευθεὶς εἰς Ἰωάννινα ἀρχιερατεῦσε καὶ εἰς Καστορίαν (Ζαγορικά λαμπρίδου τεύχος Η'. Μέρος Α'. σελ. 58).

1780 Πάρισιος Δήμαρος Ἰωαννῖτης, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Σιατίστη σχολῆς· εἰτα αὐτοῦ ἐπίσκοπος, ὅστις ἐσκέπετο ἵνα καταστήσῃ ἑκπαιδευτικὴν ἐστίαν πρὸς ὠφελειαν ἰδίως τοῦ τμήματος· ματαιώθησαν αἱ περὶ τοῦ νέου τούτου ἐλπίδες ἀποτυχόντος τοῦ μέσου (σχεδιάγραμμα Παραμυθίας σελ. 55).

1782—1799 Ἀνθίμος Ἰωαννῖτης, ὃν ὁ κ. Δημ. Παναγιωτίδης ἀναφέρει ἀπὸ τὸ 1789 μέχρι τοῦ 1799, ὁ δὲ ἅγιος Ἀμασείας ἀπὸ τὸ 1782 μέχρι τοῦ 1797.

1799—1805 Χρύσανθος ἀνεψιὸς τοῦ Ἀνθίμου, εἰτα Κονίτσης, ὃν ὁ ἅγιος Ἀμασείας ἀναφέρει μόνον 1805 ὡς καὶ ὁ κ. Δημ. Παναγιωτίδης.

1812 Παρθένιος· Ἀραπόπουλος Πάργιος ὁ ἀπὸ χειμάρρας, δραστήριος μὲ παιδείαν ὀλίγην ἐραστής δὲ τῆς δικαιοσύνης (Κων)πολις Αριθ. 221, 8δρίου 14, 1895). διατρίβῃ Ν. Γ. Μυστακίδου.

1814—1816 Ἀρσένιος Ἰωαννῖτης.

1820 Προκόπιος ὁ Βυζάντιος.

ὑπὸ δὲ τὸν τίτλον Παραμυθίας.

1820—1823 Ἀμβρόσιος ὁ ἀπὸ Χειμάρρας.

1826—1828 Νεόφυτος ὁ Βυζάντιος, εἰτα Ἀρτίης μητροπολίτης μέχρι τοῦ 1836 ἦν Σίφνιος τὴν πατρίδα (Νεολ. Αριθ. 6,869 Ἰουν. 25 1892).

1833—1836 Προκόπιος ὁ Βυζάντιος, ὃν ἡμεῖς εὐρομεν 1826.

1842—1849 Ἀγάπιος Χαν ἢ Ἰωάννου Ἰωαννῖτης, ὃν ὁ ἅγιος Ἀμασείας ἀναφέρει ἀπὸ 1842—1847 (οὗτος ἐν Παραμυθίᾳ συνεστήσεν ἑλληνικὴν σχολὴν).

1849—1869 Διονύσιος, ὁ Σουρμελιώτης (ἀπὸ Τσεσμέ, εἰτα Φιλαδέλφειας μέχρι τοῦ 1887 εἰτα παύθεις καὶ ἠσυχάσας ἐν τῇ πατρίδι του Κρήνῃ (Ἀνατ. Ἀστὴρ. Αριθ. 38, 4, 7δρίου 1891) ὃν ἅγιος Ἀμασείας ἀναφέρει ἀπὸ τὸ 1847—1867.

1869—1877 Ἀνθίμος Τσάτσος Ἰωαννῖ-

θῆκον τῶν ὡς φρονοῦσι καὶ ἐφεξῆς ὑπὲρ τῶν κοινοφελῶν πραγμάτων ἀναντιρρήτως θὰ ἐπισύρῃσι τὰς ἐπιδόκιμασίας πάντων.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ

ΡΑΠΤΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ

Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότης

143—Ὁδὸς Αἰόλου—143

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

ΕΝ ΚΑΡΑΙΤΣΗ

Ἀριστ. Κ. Κουρτίου

Δημητριακοὶ καρποὶ, δέρματα, καπνὰ, κουκούλια κλπ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ βαριότης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ. Τιμαὶ ἀκταγώνισται εἶναι τὰ μόνον συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κουρεῖο.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φοράν οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἀνευ ἄλλης παρακλήσεως.

τῆς, ὃν ἅγιος ὁ Ἀμασείας ἀναφέρει ἀπὸ τὸ 1867—1877 οὗτος ἐχειροτονήθη 13 Ἰουλ. 1869 ἐποίησε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐπὶ ὀκταετίαν πολλοὺς μόχθους κατέβαλε, χάριν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου διὰ τῆς αὐτοῦ φρονήσεως καὶ δραστηριότητος ἐπήνεγκεν ἐν αὐτῇ ἱκανὰς ἐπιφελεῖς βελτιώσεις. Εἰτα προήχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Αἰνίου, εἰτα εἰς μητρόπολιν Ἀγχιάλου, Κορυτσᾶς, Λέρου καὶ Καλύμνου· εἰτα ἀνηγορεύθη τὰς 20 Ἰανουαρίου 1895 (Νεολ. Ἀριθ. 7,627 28 Ἰανουαρίου 21 1895) κανονικῇ ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Οἰκουμενικῆς Πατριάρχης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνθίμος Ζ'».

1877—1885 Ἰανουάριος μὴν Γρηγόριος Δρακόπουλος Προπόντιος, εἰτα Ἀγχιάλου, Καστορίας καὶ μετέπειτα Βάρνης· εἰτα ἀπέβησε τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1890.

1885—1893 Ἰωάννης Παπᾶ Ἀποστόλου ἀπὸ Νιμβρον (ὁ ἀπὸ Μεγ. ἀρχιδιάκονος τοῦ Οἰκονομ. Θρόνου) εἰτα Δισκάτης.

1893—1895 Αὐγ. Λεόντιος Ἐλευθεριάδης, Ἰωαννῖτης· οὗτος τὸ 1883 ἦν γραμματεὺς Πατριαρχείου. Τὴν 8δριον τοῦ 1894 μετέβη ἐξάρχος εἰς Μέτσοβον ἵνα λύσῃ τὴν διαφορὰν μεταξύ κατοίκων καὶ Ἐξάρχου· εἰτα Φιλαδέλφειας (Νέα ἐπιθεώρησις Ἀριθ. 1540 Φεβρουαρ. 13 1896).

1895 Ἰουνίου 2· ἡ Ἐπισκοπὴ Παραμυθίας ἐγένετο μητρόπολις καὶ ἡ ἐξουχία Γερομερίου καθυρτήθη.

1896—1897 Φεβρ. 18 Κωνσταντῖνος Μικρούλης ἐκ Ζιμαντᾶ, πρῶτος τῆς Παραμυθίας μητροπολίτης, καὶ τῶς Ἀρχιδιάκονος καὶ δευτερεύον Πατριαρχείου, τελειόφοιτος τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ διδασκαλείου καὶ ὁ ἀπὸ ἐξουχίας περὶ τοῦ ὑπηρετήσας ἐν τῇ Πατριαρχείᾳ· ἀφίκετο ἐν Παραμυθίᾳ τὴν 21 Μαρτίου διὰ μέσου Ἰωαννίνων ὃν ὑπεδέχθησαν ἐπίσημως (Νέα Ἐπιθεώρησις Ἀριθ. 154 Φεβρ. 17 1896) εἰτα Πάνου καὶ Χώρας.

1897 Βασίλειος παπᾶ Χρήστου Σακελλαρίου ἐκ τοῦ Ἁγίου Λαμπροῦ τῆς Δρυϊνουπόλεως ἐλθὼν αὐτοῦ διὰ Θεσσαλονίκης καὶ Ἰωαννίνων τὰς 13 Μαρτίου 1898· οὗτος ἦν καθηγητὴς τῶν ἐν Καστοριάῳ Ζωγραφείων· εἰτα διευθυντὴς τῶν σχολείων Ἀδριανουπόλεως, εἰτα ἐπίσκοπος, εἰτα τοποτηρητὴς τοῦ οἴκου. Πατριαρχείου μετετέθη νῦν εἰς τὴν μητρόπολιν Βελιγράδων.